

[Minister Lise Østergaard]

vores indenlandske problemer ved hjælp af de midler, der er og bør være et håndgribeligt udtryk for vores solidaritet med de ringest stillede mennesker på denne jord.

I debatten om fordelingen af vores bistand har man også kunnet høre røster, som har anbefalet, at vi skulle skære ned på vores bistand til internationale organisationer og da navnlig FN-systemet.

Inden man forestiller sig drastiske ændringer i vores hidtidige støtte til FNs udviklings-samarbejde, bør vi alvorligt erindre os, hvad der er den væsentligste begrundelse for den ret omfattende støtte, som både vi og de andre nordiske lande yder dette arbejde, nemlig at vi og andre små nationer har en ganske klar interesse i at styrke FNs rolle og indflydelse, ikke mindst hvad angår den overordnede planlægning i det internationale udviklings-samarbejde. Hertil kommer et meget vægtigt argument, nemlig at udviklingslandene gennem deres egen deltagelse i FN-organernes beslutninger selv er med til at bestemme bistandens anvendelse på lige fod med de rige lande.

For øvrigt er det interessant at bemærke, hvordan flere af de større vestlige lande siden 1970 har øget den andel af deres bistand, som de yder gennem de internationale samarbejdsorganisationer. I 1970 kanaliserede OECD-landene under ét kun 17 pct. af deres bistand igennem internationale organisationer; i 1976 var denne andel vokset til 31 pct. Man kan ikke udelukke, at denne udvikling skyldes en vis god afsmitning fra de mindre til de større nationer, men den skyldes nok især, at de større nationer endelig har lyttet til udviklingslandenes vedvarende og indtrængende ønsker om at få styrket de internationale udviklingsorganisationer. Under alle omstændigheder tyder denne markante stigning i støtten til de internationale organisationer på, at deres arbejde tillægges afgørende betydning.

Målet med den danske u-landsbistand er først og fremmest at bistå de mindst udviklede lande og her igen at bistå de dårligst stillede befolkningsgrupper. Derfor har regeringen og bistandsadministrationen Danida med særlig interesse fulgt de senere års internationale debat om den såkaldte strategi for opfyldelse af de elementære menneskelige behov.

I 1960'erne var det en udbredt filosofi både i rige og i fattige lande, at en udviklingspolitik, som tog sigte på at fremme den almindelige økonomiske vækst, i sig selv ville være med til at fjerne fattigdomsproblemer så at sige hen ad vejen. Og det er stadig væk konventionel visdom mange steder, at en accelerering af den økonomiske vækst er en vigtig forudsætning for, at fattigdomsproblemerne bliver bekæmpet. Men det er blevet stadig mere klart i årenes løb, at en udviklingspolitik, der alene satser på en målelig økonomisk vækst i traditionel forstand, ikke er tilstrækkelig. Det er blevet meget overbevisende dokumenteret af Verdensbankens præsident, McNamara, at udviklingen i mange lande i den tredje verden ligesom er passeret uden om de fattigste 30-40 pct. af befolkningen, og at disse knap nok eller slet ikke har mærket den økonomiske fremgang, som har ytrret sig i et stigende måleligt nationalprodukt. Disse 30-40 pct. af befolkningen lever stadig i absolut fattigdom, som ikke levner dem mulighed for at få opfyldt de allermost elementære behov: tilstrækkelig ernæring, et rimeligt helbred, en elementær uddannelse og tålelige hygiejniske forhold og boligforhold.

Disse erfaringer har lært os, at hvis denne bundløse fattigdom, som plager hundreder af millioner mennesker i de fattige lande, skal udryddes i løbet af nogle generationer, så er det nødvendigt at gennemføre en udviklingspolitik, som direkte stræber efter at få dækket disse behov. Den opfattelse er kommet klart til udtryk på et antal store FN-konferencer om befolkningsproblemer, om fødevarerproblemer, om kvindeproblemer og om beskæftigelsesproblemer.

På befolkningskonferencen i Bukarest i 1974 blev det med styrke gjort gældende, at den alt for stærke befolkningstilvækst i udviklingslandene er et udpræget fattigdomsproblem, og at den kun effektivt kan bremses ved en koncentreret indsats for at forbedre vilkårene for de fattigste befolkningsgrupper.

Den internationale erkendelse af, at der må en ny udviklingsstrategi til, kulminerede foreløbig på verdensbeskæftigelseskonferencen i Genève i 1976. På denne konference vedtog både udviklings- og industrilandene en erklæring, som definerer en ny strategi til at opfylde disse elementære behov. Denne strategi har gennemgående fået tilslutning fra